

Tror du på engle?

Af Anne Røndal

Der var engang en mand, som altid havde travlt. Før han stod op om morgenen, tjekkede han sin smart-phone. Og når han spiste morgenmad og hans børn, Line og Jens sagde noget til ham, hørte han ikke altid efter, fordi han lige var kommet til at se, om der var sket noget vigtigt eller fordi han lige måtte have noget færdig til et vigtigt møde, inden han kørte.

En morgen sidst i november spurgte Line sin far over morgenmaden om han troede på engle?

Det er et svært spørgsmål, og især for én der har travlt med at komme videre til det næste. "Ja, ja, det kan vi godt sige" svarede faderen. Sådan sagde han tit, for det svar passer til det meste, og så gør det ikke noget, man ikke har hørt, hvad der blev spurgt om.

Men Line kunne godt høre, at han ikke havde hørt efter. "Far! Du hører ikke noget. Se på mig!" – Men faderen var langt væk i sin gennemtænkning af et vigtigt møde. Så hun måtte sige det én gang til.

Så vågnende faderen endelig op. "Ja, ja, Line – hvad var det, du sagde?"

"Jeg spurgte dig, om du tror på engle?"

"Æh, engle?"

"Ja, engle. Du ved ligesom i julehistorien om Jesus? Der er der masser af engle over det hele? Tror du de findes, rigtigt?"

"Vi har jo et par hængende lige derovre," svarede faderen og pegede hen mod vinduet, hvor børnene allerede havde hængt nogle guldengle op "dem behøver man da ikke at tro på, man kan se dem".

"Hold nu op," sagde Line "Jeg vil vide om du tror på *rigtige* engle, altså sådan nogen fra Gud ligesom i historien om, da Jesus blev født."

"Tja, hvad skal jeg sige..."

"Hov" afbrød han sig selv og så på sin telefon, "jeg skal skynde mig af sted, jeg er da ved at komme for sent, og vi har et *vildt* vigtigt møde. "

"Altså," sagde Line, "voksne er simpelthen aldrig seriøse om noget som helst."

Da faderen sad i bilen, så han på uret, at han var endnu senere på den, end han havde troet. Bilen røg ud af indkørslen med gruset sprøjtende fra dækkene.

Og så var det ellers af sted. Med rasende fart kørte han gennem morgenmørket. Han overhalede og susede ind og ud mellem de andre biler og tog en smutvej ad nogle mindre veje, hvor der ikke var meget trafik, og hvor man bare kunne give den gas. Og det gjorde han.

Lige ind til han blev ramt af et mægtigt lysglimt i mørket. Mærkeligt nok var det første, han tænkte, at det

var en engel, selv om han jo ikke troede på engle eller på Gud eller himlen eller noget. Det første, han tænkte, var at havde set en engel og et øjeblik blev han helt varm inden i – en engel! En engel!

Men før han nåede at tænke mere, opdagede han, at lysglimtet var kommet fra en kassevogn, der stod parkeret i vejsiden. Og en kassevogn parkeret i vejsiden, der udsender glimt, er der ikke ret mange, der vil kalde en engel. Det er en fartkontrol. Og glimtet betyder, at man får en fartbøde.

Tænk at forveksle en fartkontrol med en engel. Han blev irriteret på sig selv – over fartbøden, men mere over, at han havde kunnet tro, at han så en engel. Det var dobbelt tåbeligt, fordi han overhovedet ikke troede på engle eller himlen eller noget som helst. Men også foruroligende. Mon han var for stresset?

Resten af dagen var han ligesom ved siden af sig selv og fuld af bekymring over, at han havde kunnet forveksle en fartkontrol med en engel. Det *måtte* være stress? Eller havde han fået en tom plet et sted i hjernen? - Han så glimtet for sig igen og igen; og selv om det kom fra en kassevogn parkeret i vejsiden, så *havde* det lignet en skikkelse, det havde det.

Han kikkede efter kassevognen, da han kørte hjem, men den var der ikke længere, de måtte have flyttet den. November blev til december, og hver dag ventede han på at få julebrev fra politiet med en fartbøde. Men der kom ikke noget, kun helt almindelige julekort.

Den 20. december ringede han til politistationen og lod som om, han havde en søn, der kørte bil, og at det var ham, der havde mødt kassevognen. Men de havde ikke fået en bøde endnu, sagde han, det forstod han ikke? Nu var det over 3 uger siden? Og han ville gerne have den sag med sønnen ud af verden inden jul.

Hvilken dag det var, og hvor havde den stået?

Han forklarede.

Det lød ikke godt, sagde betjenten, om sønnen havde røgt noget stærkt? For netop den dag var fartkassevognen i politidistriktet på værksted. De syntes, han skulle gå til læge med sønnen.

Han gik til læge med sig selv endnu samme dag og fortalte, at han havde haft synsforstyrrelser, og at det måske var stress? Lægen ringede straks til sygehuset, der netop stod med et afbud til hjernescanneren – om han kunne være der om en time?

Scanningen viste, at hjernen var helt normal. Der var intet galt at se. –Og han blev meget hurtig enig med sig selv om, at det alt sammen måtte være et udslag af stress. Og bestemte, at han ville prøve at holde lidt fri i julen, i hvert fald den 23. og 24.

”Far du svarede mig aldrig ordentligt på, om du tror på engle. Voksne skulle tage og høre lidt bedre efter!” sagde Line, da han kom hjem.

Hun sad lige overfor ham, så han blev nødt til at svare. "Jamen Line! Engle. Så skal man jo også til at tro på Gud, og Jesus, ikke? Jeg synes, der følger ret meget med, hvis man skal tro på engle – jeg kan fint nøjes med at tro på dem, der hænger i vinduet."

"Det kunne du da bare have sagt, da jeg spurgte første gang" svarede Line "Børn har ret til at vide, hvad deres forældre tænker om vigtige ting som f.eks. engle".

Så skubbede hun stolen tilbage med en vred bevægelse og gik. Han sad tilbage i det dunkle køkken med sin smart-phone. Godt han havde den; han klappede den som om den var et kært husdyr.

Og da begyndte den at lyse, ikke som når der er kommet et opkald eller en besked. Det var helt anderledes, der var noget galt. Helt, helt galt.

Han tog den op i hånden. Skærmen lyste på en meget unaturlig måde og frem på den lysende skærm kom der en engel, ikke som dem i tegneserier eller på film, mere en lysende skikkelse med et utydeligt omrids, men øjnene var helt klare. Og det var som om den voksede, større og større blev den, ikke kun på den lille skærm. Den voksede ud af skærmen. Og så stod den foran ham. Bare sådan. Kun to meter væk.

Og begyndte at tale:

"Må Guds velsignelse følge dig", sagde englen, trådte nærmere og lagde en hånd på hans skulder. Så var den væk igen.

Det hele tog ikke ret lang tid. Men alligevel længe nok til, at han vidste dybt, dybt i sig, at det havde fundet sted.

-

Hvad der sker med én, der har set en engel to gange i træk og den ene gang endda hørt den sige: Må Guds velsignelse følge dig? Ja, det fortæller den her historie ikke noget om; men det kan kun være noget godt.

Og hvis I en dag er ude at køre med jeres far eller mor og pludselig ser et stærkt glimt, så er jo ikke sikkert, det er politiets fartkontrol. Så kunne det være en engel fra Gud.

Man ved aldrig.